

Tam Thập Tam Cung

Chương 54

Thập Thập Luân Hồi

Ng Uyển nhìn sánh vai cùng nàng, nửa cười không thốt. Hết khi nhú mày, nét hào quang rực rỡ ngời trên gương mặt lị tẩn đản, thay vào đó là vẻ móm bốt chột bao trùm. Nhan Mịch cúi xuống một lúc, cuối cùng không chịu nổi bầu không khí im lìm này, nàng ngẩng lên cất tiếng: “Đã vậy, thì tiên xin lui trước”. Nàng xoay người, khéo mặt liếc thấy Ng Uyển chột chìa tay ra, thành toán ngẩng lên, bèn không khi dưng bước, đứng ngoảnh lại nhìn hờn.

Ng Uyển vội thu tay về, khựng lại nói: “Ngươi đi đi”.

Nhan Mịch xoay người, đưa tay lên sờ má, cảm bàn tay là nước mát mát. Trớ trêu đó, lúc lên Thiên Hình Đài, nàng cũng chột ngất khóc. Nàng dùng tay áo quệt bỏ mấy cái nước mắt rồi đi. Tiên hỡi Dao Trì phải kéo dài thêm ba ngày, nàng không thể đi thêm nữa, phải bỏ ra một cái cớ ra ngoài xin phép.

Nhan Mịch khi đi, bởi vì đi một mình ra, Ng Uyển ra khỏi tiên hỡi Dao Trì phải nghĩ rằng là do đi tìm Ch Tích, thì thì Ch Tích đang yên lặng làm gì vậy? Ch Tích và mình không gặp nhau, chắc chắn không vì nhỡ gặp pháp thi nhân các tiên quân bàn luận bên trong quá nhàm chán mà lên chuồn đi. Nàng đang suy nghĩ vì vậy thì bỗng cảm thấy tay áo bị ai đó nắm bên cạnh khẽ kéo lấy.

Nhan Mịch quay sang, thấy tiên trưởng nàng đi trông khá quen mắt, dường như đã gặp trong thế nào, nhưng lại nghĩ thì không thể gọi tên. Tiên trưởng kia quay nhìn quanh, khẽ nói: “Ta đi lâu lắm rồi. Có muốn đi cùng không?”

Nhan Mịch chột nhột, tiên trưởng này hẳn là Chưởng Tiên trưởng đi trước nàng. Uyển Quân, tuy đã chết một vài lần nhưng chột nói với nhau ngoài kia, khi gặp nhau không thể có thể giao tình “nói chuyện riêng”. Nàng khẽ thốt dài, với Chưởng Tiên trưởng này chắc là cũng đã quen lắm rồi, nàng thành Ch Tích, sao mà hết người này người khác, ai ngờ nàng không phân biệt được bèn hỏi là sao?

Nàng chột có tâm tình vậy mà lại thích bên thân không phải Ch Tích, bèn không nói không rằng mà cho Chưởng Tiên trưởng kéo đi.

Chưởng Tiên trưởng không rõ trong lòng có toán tính gì, chột một con người hờ hững như vậy, cuối cùng đứng lại bên một tảng đá ao sâu, khói bốc lên mù mịt.

Nhan m nh n ra lòng ao tr c m t là th t th luân h i o, phàm là tiên quân tiên t ph m vào nh ng t i tr ng nghiêm tr ng nh t Thiên ình u b em ném xu ng đ i, sau ó ph i ch u kh i luân h i trong b y i b y ki p gi a phàm gi i. Cho dù ng trên b luân h i o c ng có th c m th y c sát khí âm u c c n ng bên đ i.

Ch ng ng tiên t nhìn nàng m t lúc, không chút khách khí ch trích: “Ch Tích, ng i mê ho c t a, không bi t th ph n toan k t phàm tình, ây là vì c làm trái v i thiên o”.

Nhan m ch ng chút lung lay, ng c l i trong lòng có ph n ngán ng m. Ch Tích mê ho c t a? Th thì c ng ph i mê ho c c cái ã. N u nh i ph ng không ch u mê ho c, th không ph i là công c c r i ? N y sinh tình c m phàm t c thì phán ngay là vi ngh ch thiên o, ây rõ úng là chuy n v v n.

Ch ng ng tiên t không ng t i thái ngo nh m t làm ng c a nàng, nh t th i không còn l i nào nói.

Ng c l i Nhan m tâm tr ng ang t i t , ch ng bu n nh nh lên ti ng: “Ng i s d nói v y, ch ng qua là vì ng i c ng ã ôm lòng nh nhung t a, mà ng i thì l i ch a t ng l u tâm n ng i, ch v y mà thôi”.

Ch ng ng tiên t t c n phát run, s c m t t i s m, càng không còn gì nói.

Nhan m cùng nàng ta ôi co h i lâu, kiên nh n ã h t, v a xoay ng i toan r i kh i thì ch t c tay b i ph ng tóm ch t l y. Ch ng ng tiên t kh ng kh ng kéo nàng lui v sau m y b c, m t chân gi m vào luân h i o. Nhan m gi t b n, nh l i nh ng i u v th t th luân h i t ng nghe qua tr c ó, theo ph n x li n rút m nh tay v .

i ph ng chán s ng mu n nh y xu ng đ i, nh ng nàng thì không i nào l i chê m ng dài.

Nàng r t tay v , c tay b móng tay c a i ph ng cào thành vài v t x c , mà Ch ng ng l i không chút ho ng lo n nhìn nàng, mi ng kh n m t n c i. Nhan m ng ngác, b ng c nh ng i có gió mát s t qua, m t bóng ng i nhanh nh n d t khoát nh y xu ng luân h i o, quy t b Ch ng ng tiên t v a nh y xu ng lên.

ng Uyên cúi ng i buông Ch ng ng xu ng, dùng m t ánh m t bình m nhìn nàng: “Vi c này là th nào?”.

Nhan m trong lòng rõ ràng, t i danh y tiên t xu ng th t th luân h i o này mình ây gánh ch c. C nh t ng ban năy, b t lu n nhìn th nào c ng gi ng nh nàng c ý y Ch ng ng xu ng, Ch ng ng gi a lúc nguy kh n d c h t s c bình sinh nứ l y c tay nàng t c u thân, nh ng nàng lòng đ c ác nh t quy t rút tay v , tr i r lòng th ng, v a hay ng Uyên Quân g n ó i ngang, nh y xu ng kéo ng i tr lên.

Chàng ngẩng đầu nhìn tiên thiên ngã khu vực, ngẩng đầu nhìn ly bích, khẽ cất lời nói: “Ta, nàng ta không phải ý nghĩa tiên thiên, là ta. Chàng không cần thẹn... Nàng ta thẹn sượng không cần ý nghĩa...”.

Nhan Mẫn cười uể oải, màn kịch trên mặt nhợt nhạt mà nàng lại không có cách nào tìm ra lý do biện giải. Ông Uyên không nhìn Chàng, chỉ dùng ánh mắt bình lặng nhìn nàng, lo lắng ánh mắt này, khi nhắm mắt xúc động như mưa. Nhan Mẫn cười sáng tỏ, niềm vui vô cùng, và bỗng khóc thành tiếng, cười rí, cười này nàng sợ không bao giờ quên, càng sợ không thể ra ý tứ để cảm thẹn.

Cảm thấy chột dạ, ông Uyên thở phào nhẹ nhõm: “Nhan Mẫn”.

Chàng ngẩng đầu nhìn trước mắt hai mặt, vẻ mặt không tài nào tin được.

Nhan Mẫn thẹn chí còn buồn tẻ, vẻ mặt nàng ta như thể này cũng khó trách, vẻ mặt màn hoành tráng là vậy, nhưng cùng lúc phát hiện đã tìm sai người, đây phải là vị khách khi nàng đi ta sống xen lẫn giữa nhân gian nào.

“Nhan Mẫn, ngươi có biết... ý nghĩa khác xưa không thể luân hồi, là phả vào thiên quy không?”

Bên cạnh giấy lát, Nhan Mẫn nhìn ngẩng đầu nhìn hân, trong cảm giác sáng ngời rớt phía là mặt mặt ngẩng nhợt nhạt, đã không còn là đôi mắt nàng hân nhưng nàng: “Ta không ý nghĩa nàng ta”.

Ông Uyên Quân bình lặng nhìn nàng, giọng nói niềm vui đáng sợ: “Vui lòng hãy cho ta biết, sao lại có thể có người tự mình nhẩy vào luân hồi?”.

Nhan Mẫn thoáng mỉm cười, nhưng vẻ mặt không tài nào thể hiện cảm giác.

Nàng có thể chịu đựng đau khổ khi chết tìm mình thành hai nửa, có thể cưỡi rồng trên Thiên Hình Đài mà không kêu, thẹn chí tức giận giao Ch. Tích cho hân... nhưng vì có lẽ nàng nhận ra tình nguy hiểm.

Nàng chỉ là không thể chịu đựng câu nói này.

Nàng là người thế nào, hóa ra hiện tại nay chột dạ tột cùng.

Hồi lâu sau, Nhan Mẫn cảm thấy nhợt nhạt, trong khoảnh khắc mây mù linh động, dung nhan trong trẻo: “Là ta ý nghĩa nàng ta xứng, thì thì sao?”. Con người ta hiểu được nguy hiểm vì không may mắn tâm hồn mình dấn thân vào dòng sông lạnh lẽo, nhưng lại vì vì mình dấn thân vào dòng sông lạnh lẽo chông chênh tâm hồn. Hồi nghĩ, nàng đã hoàn toàn không còn muốt tâm hồn nữa. Thay vì mong đợi vì vòng mặt trời của nàng là người thế nào cũng nhìn không thấy, chỉ biết nghĩ vậy, tu ki m¹ c t t tình.

Hai hàng mây dài của ông Uyên khêu lên, trên Thiên Hình Đài nay chột dạ tột cùng có ai dùng thì người chủ nhân này nói chuyện với hân. “Ý nghĩa khác xưa không thể luân hồi, theo lý phải lên Thiên Hình Đài.”

Nhan m ch m rãi ti n lên tr c hai b c, xoay u nhìn ng Uyên. Ng i nàng v n h ng g n ch t trong tim, cách sau l p mây mù nhàn nh t nhìn l i xa l n th . “V y ph i m i t a d n ng r i.” Nàng ch ng ph i ch a t ng lên Thiên Hình ài, l n u có th s ng sót là nh v n may, còn l n th hai này, nàng không c m ch c kh n ng có th qua kh i.

ng Uyên l ng thỉnh giây lát, ch m ch m xoay ng i, gi ng nói tr m th p: “Nhan m, ng i không ph i s , th t ra...”.

Nhan m ngo nh u, kh áp: “Nh ng n i nh th ... ã n m t l n thì không còn c a cho ng i ta s n a”. Nàng thình lình xoay ng i l i túm ch t l y Ch ng ng tiên t , lôi x ch nàng ta cùng nh y xu ng luân h i o. Ch ng ng s n m t mảy tr ng b ch, th t thanh kêu hãi, Nhan m l i c m th y vô cùng thú v , nh n không n i b t m t ti ng c i kh y: “V a này khi ng i nh y xu ng còn không ho ng s n v y, sao gi l i b d a cho ra nông n i này?”.

Gió d trong luân h i o qu t vào ng i, vào m t, l p t c cào x c da th t nàng, nàng th m chí có th nghe th y ti ng rít gào the thé c a qu d bên d i. Chi c trâm cài tóc c a nàng b gió ánh gây làm ôi, nh ng s i tóc c ng theo ó mà t lìa. Nhan m th m chí c i ngh , tu ki m c t t t tình, không ng chính là nh v y.

B ng, th r i c a nàng d ng kh ng l i. Nàng ng ng u nhìn lên, th y ng Uyên tr v ng thân ng i gi a cu ng phong, m t tay kéo l y ai áo c a Ch ng ng, tay còn l i chìa v phía mình: “Ta s kéo ng i lên, a tay cho ta”.

Nhan m không nhúc nhích.

S c m th n âm u, nh th b u tr i khi m a bão ang p t i, mi ng ch m rãi l p l i l n n a: “ a tay cho ta”.

Nhan m c i híp m t ngh , có nên ti t l vi c n a qu tim cho h n bi tr i m i nh y xu ng không? Làm th có l là s báo thù l n nh tr i ch ng? Dù nàng không có c tình yêu c a i ph ng, nh ng c ng c lòng xót th ng t h n, v nh vi n là m t m nh d m m c k t trong tim h n.

N u nh chân thân c a nàng không ph i t di p h m m, n u nh nàng không th dùng n a qu tim i ôi m t cho h n, nàng s không chút oán thán bên c nh h n i di n v i kho nh t i t m này, nàng chính là ôi m t c a h n. N u nh có m t ngày nàng tr nên th m h i, nàng thà chìm vào h n mang c a t tr i, c ng nh ch quái th ch l m ch m v nh vi n chìm vào lòng t khi Bàn C khai thiên l p a.

Nh ng nh ng “n u nh ” này n u ch ng có ai hi u c, thì v nh vi n c ng ch là n u nh mà thôi.

H n không c n nàng tr thành ôi m t, không c n nàng b u b n s m hôm, nàng không tr nên th m h i, nàng gi nguyên s c ch p c a mình, v n mu n

tr thành ch quái th ch chìm trong lòng t. N u ây là m t v tu ng, t b t u t k t thúc, tr c sau u ch có m t mình nàg c tho i thì e c ng ã n lúc nên h mản r i.

Nàng ch m ch p l c u: “Lên Thiên Hình ài l n n a, ta ch c ch n s không còn m ng”.

“Nhan m, ng i không c phép nh y xu ng, ã nghe rõ ch a?” ng Uyên s c m t tái nh t, “Thiên Hình ài ta thay ng i ch u, ng i s không vì c gì âu, mau a tay cho ta...”.

“Ta ã buông tha ng i, th nên ng i c ng buông tay i thôi.” Nhan m ng ng u, khuôn mi ng duyên dáng m m c i, “Ta giao Ch Tích cho ng i, ng i phi i t t v i mu i y, ng mu i y b ng i khác b t n t”. Vào kho nh kh c ó, nàg c m th y trong m t ng Uyên nh dâng trào m t n i u th ng không bi t ph i x trí th nào.

Th t ra nàg không h n buông tay, ch là gi ây không buông tay c ng không c r i.

Ng i nàg t ng yêu, ng i thân thi t nh t c a nàg, th này r t t t.

Nhan m d n th p gi ng nói th m bên tai Ch ng ng tiên t : “N u ng i còn dám hãm h i Ch Tích mu i mu i c a ta, cho dù là n i cùng tr i cu i t, ta c ng s phi khi n ng i s ng không b ng ch t.” Ch ng ng ánh m t kinh hãi, mi ng l i không th t n i m t câu.

Nàng bi t dáng v hi n gi c a mình ch c h n ch ng khác gì ác qu v a tháo ch y t ao l a d , c m ch c có th d a c i ph ng. Nàng chìa tay y m nh lên l ng Ch ng ng, b n thân nhân à r i xu ng ng c chi u cu ng phong. Nàng nghe th y phía sau có ng i ang nói, nh ng l i b gió ánh b t, n tai thì ã hoàn toàn không còn nghe rõ.

Ng c chi u lu ng gió mãnh li t, Nhan m b t ch t n m t n c i xu t phát t áy lòng. Nàng bi t, t nay s không còn ai có th chi m tr n tâm t c a mình, c ng không còn ai có th ki m soát yêu h n c a mình, vì giây phút này, cho dù có ph i ánh i t t c c ng ã h chi? Nàng v n là chính mình.

Nàng nhanh nh ch p ôn l i m t l t, r i kiên nh c t l i ni m: “Ta nguy n t b tiên t ch, t nay không ch u ràng bu c c a thiên quy. Ta nguy n ánh i tu vi, ph b tiên pháp, không ch u v ng tr n th t th luân h i...”. Th t th luân h i là dành cho các tiên quân, tiên t trên Thiên ình ng thiên ki p, m t khi không còn ch u ràng bu c c a tiên t ch thì c ng s không r i vào luân h i.

Nhan m c m th y tiên l c trên c th ang d n tiêu tan. Nàng b t giác ngh , nh ng th này u ã không còn quan tr ng.

Ít ra, nàng v n còn s ng.

Ghi chú:

1. Ng i nhà Ph t ng m ví trí tu nh l i ki m s c, có th c t b m i v ng b n phi n não.